

Spørgsmål 24:

Sidste afsnit i bemærkningerne til § 28 vedrørende samarbejde med andre myndigheder og institutioner bedes uddybet med en beskrivelse af, hvorledes samarbejdet tænkes at skulle foregå.

Svar:

Det er hensigten at udarbejde vejledende regler efter de principper, der er opstillet i socialministeriets cirkulære af 25. januar 1971 om familievejledning, tilsynsværgemål og efterværn, pkt. 8 til 13.

Spørgsmål 26 (Spørgsmål 25 er udeladt):

Kan bestemmelserne i §§ 28-29 siges helt at svare til intentionen i socialreformkommissionens betænkning?

Spørgsmål 27:

Skal den „sagkyndige gruppe“ inden for familievejledningen integreres med socialcentret?

Svar:

De foreslåede bestemmelser giver kommunerne mulighed for at opbygge rådgivningsordninger, der stilles til rådighed for alle. Endvidere pålægges der de sociale udvalg pligt til at give tilbud om vejledning og støtte til enhver, som må antages at trænge hertil. Bestemmelserne vil blive fulgt op af vejledende regler om rådgivningens *indhold*, bl. a. efter de principper, der er opstillet i socialministeriets cirkulære af 25. januar 1971 om familievejledning, tilsynsværgemål og efterværn, jfr. svaret på spørgsmål 24. Som det fremgår af svaret på spørgsmål 21, finder socialministeriet derimod ikke, at der bør opstilles faste regler for, hvordan kommunerne bør tilrettelægge *administrationen* af rådgivningsordningerne, herunder heller ikke regler for, i hvilken udstrækning den sagkyndige gruppe inden for familievejledningen skal integreres med socialcentrene.

Spørgsmål 26 a:

Under henvisning til ministerens besvarelse, der er formet som en fælles besvarelse af spørgsmålene 26 og 27, spørges, om ministeren kan supplere besvarelsen med henblik på spørgsmål 26.

Svar:

I socialreformkommissionens 2. betænkning er på siderne 28-32 angivet kommissionens overvejelser om rådgivnings- og tilsynsordninger under en offentlig bistandslov. Det foreslås, at der i loven gives hjemmel til at yde social rådgivning og vejledning, således at rådgivningen omfatter enhver person — eller familie — som har behov derfor, og uanset om den pågældende i øvrigt ønsker støtte efter loven. Loven må pålægge myndighederne denne pligt til at etablere en almen social rådgivnings- og vejledningsordning.

Endvidere anføres i betænkningen, at der bør pålægges de sociale myndigheder pligt til i videst muligt omfang at udøve opsøgende indsats i de tilfælde, hvor der er behov derfor. Kommissionen anser det for at være både rationelt og sagligt rigtigt, at loven indeholder en almindelig hjemmel til, at social- og sundhedsforvaltningerne etablerer opsøgende virksomhed over for handicappede af overvejende fysiske, psykiske og/eller sociale årsager.

Kommissionen mener, at der kun i begrænset omfang bør findes regler i lovgivningen, der fastlægger, på hvilken måde rådgivende, vejledende og opsøgende virksomhed bør udføres. Det anføres samtidig, at der dog i love eller cirkulærer bør åbnes mulighed for, at der kan fastsættes generelle retningslinier vedrørende den måde, på hvilken rådgivningen bør etableres og udøves, og vedrørende de behov, som virksomheden skal søge at dække.

De forskellige opgaver med hensyn til social rådgivende, vejledende og opsøgende virksomhed bør i almindelighed henlægges til primærkommunernes social- og sundhedsforvaltning. Amtets socialcenter må have til opgave at virke for, at der sikres en forsvarelig rådgivningsstandard i hele amtet, og centret må i givet fald selv kunne påtage sig rådgivende og vejledende virksomhed eller yde støtte til lokal rådgivende virksomhed. Endelig anføres det i betænkningen, at socialministeriet og socialstyrelsen i forbindelse med udformningen af generelle retningslinier og i forbindelse med den centrale behandling af udbygningsplanerne i henhold til den sociale styrelseslovs §§ 11 og 12 bl. a. må have til opgave at virke for en